

Staterne i staten

*Om PET og alt det som vi ikke kan vide
Om den dømmende, lovgivende og udøvende magt
Om massemediernes evne til at huske at glemme
Om Thornings bedrifter begået i skyggen af taberrollen
Om det store kup og teatertorden om betalingsring
Om en forskel der ikke er
Konklusion: VKO =/elsker Thorning
Euroen har sejret ad helvede til
Unionen er stendød
Unionen længe leve*

(Kommentaren til uge 7, 2012)

EU-kommissionen afslørede i en undersøgelse af de danske efterretningstjenester, at PET (Politiets efterretningstjeneste) og FE (Forsvarets efterretningstjeneste) er lige så løsrivede fænomener i forhold til de folkevalgtes magt, som DDR's Stasi og USSR's KGB var uden demokratisk legitimitet¹ før murens fald.

De folkevalgtes omgang med de hemmelige oplysninger, som de tilflydes de folkevalgte i kontroludvalgene, er under streng disciplin. Der er sandelig grænser for, hvad de folkevalgte må bringe videre fra rapporterne, som de udformes af tjenesternerne til tjenesterne og deres udvalgte samarbejdsparter uden for tjenesterne dvs. til militæret, regering, erhvervsliv, medie verden, osv.

Den højreradikale markedsfundamentalistiske avis, Jyllandsposten, blev således meget fortørnet over, at et socialdemokratisk medlem af et kontroludvalg i 2004 lod vide i egne rækker², med nik og andre artefakter, om man var på rette vej eller på afveje med formodninger om hvad der stod i tjenesternes rapporter. Den traditionelt stærkt højreorienterede, fremmedfjendske og krigsliderlige avis er således helt oppe i det røde felt, over at man fra socialdemokratisk side sådan set antydningssvis måske havde været parat til at bruge en slags fortrolig viden til at underminere den løgn, som den daværende VKO-statsminister, Anders Fogh Rasmussen, havde bragt til torvs, med helt klare referencer til sin eksklusive viden om, hvad den danske stats efterretningstjenester lå inde med af viden om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben, dengang hvor Fogh havde brug for et påskud for at gå i krig. Det blev dengang sagt af Anders Fogh, at han, som havde læst rapporterne, vidste, hvad vi allerede den gang vidste, at han ikke vidste, og at vi derfor allerede dengang vidste, at han løj stærkere end en hest nogen sinde har kunnet løbe, når han påstod, at der var et legitimt grundlag for at bombe Irak tilbage til stenalderen.

Jyllandsposten forsvarede den dag i dag den daværende statsministers ret til at påstå, at der stod i FE's rapporter, at der var grund til ikke bare at tro, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben, men at han, Anders Fogh Rasmussen,

¹ <http://politiken.dk/politik/ECE1540544/folketinget-staar-magtesloest-over-for-pet/>

² http://jp.dk/indland/indland_politik/article2698093.ece

slet og ret kunne vide, at Saddam havde masseødelæggelsesvåben ud fra hvad der stod i de hemmelige rapporter fra PET og Fe.

Når bare man lyver om hvad der står i rapporterne, ja så må man gerne referere til dem i al offentlighed. Det er Jyllandspostens morale, dens patetiske mentale selvforsvar.

JP tilhører den 4. magt. Vi andre kan ikke vide præcist, hvilke former for samarbejde der er imellem den dømmende, lovgivende, udøvende og 4. magt. Men vi ved, at italesættelse, teatertorden og decideret løgn er blevet del af den herskende orden, sådan som vi kender den fra de sidste mange års magtanvendelse her til lands.

Beskrivelsen af venstrefløjens manglende opbakning i befolkningen bygger på den præmis, at SRSF-regeringen skulle være venstreorienteret. Det ved man godt, at den ikke er. Og den manglende opbakning omkring Helle Thorning i opinionsmanipuleringerne er således ikke udtryk for, at befolkningen ikke længere støtter venstrefløjen. For Helle Thorning er hverken socialdemokrat eller på anden vis venstreorienteret.

Befolkningen har mistet sin repræsentation i folketinget, fordi de folkevalgte har forladt det grundlag, som de blev valgt ind på. Deri har medierne sådan set ret. Men medierne husker at glemme at fortælle, hvor lykkelige de blev er over alt det som Helle Thorning render rundt og gør langt bedre end deres egen foretrukne VKO-regering nogen sinde kunne have gjort det.

Medierne laver den teatertorden, som Helle Thorning skal bruge for i al ubemærkedhed at kunne gennemføre det overgreb på dansk national suverænitet, som hun selv og alle medierne ønsker. Regeringen har således uden den store opmærksomhed besluttet sig for at bakke op om en ren liberalistisk form for forfatningssikret økonomisk politik i al fremtid. Finanspagten, som det handler om, og som regeringen slutter op om, sikrer, at den type keynesiansk økonomisk politik, som ellers først og fremmest har været kendetegnende for den socialdemokratiske model i ca. 60 år, nu definitivt er lagt i graven, til fordel for en slags forfatningssikret fastkurspolitik, antiinflationspolitik, sikringen af allerede etablerede kapitalværdier på bekostning af almindelig økonomisk og bred folkelig velstand.

Medierne klapper i det stille over sit samarbejde med Thorning. Således har Thorning og medierne taget røven på danskerne, under larmende og påtaget palaver omkring betalingsring og faldende opinionstal. Hun giver den perfekt som offer i mediernes beskrivelser.

Det er ikke befolkningens opbakning om venstrefløjen, der er forsvundet. Nej, det er venstrefløjen i dansk politik, der er forsvundet. Forskellen mellem opposition og regering er væk. Og mediernes påtagede kritik af regeringen er kun et skalleskjul for forbrydelsen. De fire magter er en. Efterretningstjenesternes rolle kender vi ikke noget til, for alliancerne mellem politikere, medier, erhvervsliv og tjenester, forhindrer offentligheden i at få kendskab til magtens sande fordeling.

Hvis man så alligevel kommer til at opleve ”Unionens død”, så skyldes det, at den har sejret ad helvede til.

Finanspagten er ikke løsningen på de problemer, som især PIIGS-landene har med at leve op til deres gældsforpligtelser. Der skrives og tales især i udlandet om, at disse lande, og især Grækenland, umuligt kan spare sig ud af sine problemer med at betale den gigantiske gæld af, som EU-kommissionen og resten af unionens institutioner i øvrigt har været fuldt ud orienteret om gennem hele dens opbygning.

Vinderne på det indre europæiske marked, der blev en realitet med vedtagelsen af EF-pakken allerede i 1986, har taget det hele.

EU har fået sin Euro. De nationale møntenheder er nedlagt, og retten til at udstede penge er eksklusivt lagt over i samarbejdet mellem centralbank og finanssektor, der udsteder lån, likvider, hver gang finanssektoren skriver en skyldner i debit, og dermed sætter sig selv som kreditor over for debitor, og sig selv som debitor i forhold til centralbanken, der sådan set ikke sætter sig selv i gæld til nogen ved at skrive andre i debit, fordi det er den europæiske centralbanken, der eksklusivt ligger inde med retten til at slå mønt i EU!

Men grundlaget, for at udstede penge på den måde, forsvinder med faldet i priserne på kapitalværdierne.

EU fattes generelt penge, likviditet. Kun tyskerne kan stå sig i konkurrencen internt på det indre marked og i forhold til udlandet. Resten af EU humper af sted, befinder sig i recession. Det store politiske svigt kommer af, at den tyske regering ikke kan forsvare indadtil, at man går ind og opgiver noget af den økonomiske gevinst, som man har opnået på markedet, for at redde konstruktionen, med positiv hjælp til taberne og med slækkede krav til den europæiske centralbanks funktioner.

Således er det udelukket, at den europæiske bank i større stil går ind og udsteder penge i hænderne på køberne af de fallerede staters statsobligationer, at den udsteder sine egne obligationer, dvs. samler penge op og fordeler dem efter almindelige statsøkonomiske fordelingsprincipper, sådan som man fx ser det i USA, der kører med gigantunderskud på statens finanser, til umiddelbar fordel for intern økonomi men ikke til fordel for resten af verdens økonomiske stabilitet.

I det hele taget er der noget, der tyder på, at hele det monetaristiske system er stærkt presset på globalt plan. Det er næsten umuligt at se den forpligtende forbindelse mellem pengeværdierne, pengenes tilsynekomst, og den reelle økonomi.

[Unionen kan være stendød](#). Og lugten breder sig langsomt til hele verden. Men den er endnu ikke helt genkendt som lugten af lig af unionens tilbedere.

Unionen har sejret ad helvede til. Og hermafroditten, Merkozy, står på sejrskam-
len med trofæet i hænderne, imens det hele rådner væk under ham/hende. De 130
milliarder Euro til Grækenland og finanspagten er som at hælde medicin i kisten.

Mvh. Steen
Odense d.18/2 2012